سخن مدیر مسئول

بسم الله الرحمن الرحیم

۱. امام صادق علیه‌السلام فرمود:

العلماء اُمناءُ، والأَتقیاءُ حصونٌ، و الاوصیاءُ سادةٌ. (کلینی، کافی، ج ۱، ص ۳۹، حدیث ۵)

در این کلام نورانی، دانشوران پروادار و عامل را امینان مردم دانسته، و به روایت دیگر: العلماء منار، یعنی دانشمندان گلدسته ایست که از فراز آن، نور به همه‌جا گسترده شود و پرتوافشانی کند. به کمک این‌گونه دانشوران است که همگان می‌توانند کشتی طوفان‌زدهٔ اندیشه‌ها را به ساحل آرام و امن هدایت سپارند؛ در پرتو نور علم الهی آنها، راه نجات را از دوردست تاریکیها بازیابند؛ با پوشیدن جامهٔ عمل وتقوا، دژ پایدار و استواری بنا کنند؛ و به نور علم و دعوت به عمل و تقوا مسیر پربرکت هدایت و رشد را برای نسلها و عصرهای دیگر فراهم آورند.

۲. در یخ‌بندان عصر غیبت ـ که از **«فقد نبینا و غیبة ولینا»** به خدایمان شکایت می‌بریم ـ دستاورد فرهیختگی انسان که در پرتو گرما و نور مشعلهای هدایت، توسّط این حاملان علم و معرفت به دست ما رسیده؛ ابرهای باران‌زایی است که از آسمان معرفت، بر کویر خشک دلها می‌بارند و مسافران واحه‌های کویری را از دلبستگی به سرابهای دروغین باز می‌دارند و زلال جاری هدایت را برایشان به ارمغان می‌آورند. در تلاطم فراز و نشیب امواج قرن چهارم، به دعای خیر امام عصر ارواحنافداه عالمی همچون صدوق دیده به جهان می‌گشاید که «فقیه خیر مبارک» باشد و سررشتهٔ گمشده را به عروة الوثقای حجت الله پیوند دهد و در سده‌های بعد، نیز

[Downloaded from mail.safinahmagazine.ir on 2026-11-20]

[DOR: 20.1001.1.17350689.1391.9.34.2.9]

ثمره‌های دیگر ازاین شجرهٔ طیّبه که: «**تؤتي أُكُلها كلَّ حين بإذنِ ربّها**» است می شکفد.

۳. و این است رهنمود هدایت بار امام هادی علیه‌السلام که عالمان در زمان غیبت، باید پیکی از قطره به دریا باشند: مردم را به امام مهدی علیه‌السلام فراخوانند و بدان آستان آسمان‌سای راه نمایند. تنها در این صورت است که مردم، از ضلالت رها می شوند و در شاهراه هدایت گام می‌نهند. (احتجاج، ج ۲، ص ۴۵۵)

این کلام آسمانی، هم به عالمان درس می‌آموزد و هم به متعلّمان: عالمان را منشور و آیین است و متعلّمان را ضابطهٔ ارزیابی مدّعیان و شناخت عالمان راستین و پذیرش کلام و گردن نهادن به آنان.

۴. بدین‌سان، نظر به عالِم را عبادت می شمارند (مجموعهٔ ورام، ج ۲، ص ۱۷۵). و چرا چنین نباشد؟ هدف عبادت، راهیابی به بارگاه بلند عبودیّت است، که از مصاحبت عالِم فراچنگ می‌آید، چنان‌که نظر رحمت به والدین و نظر به مصحف سترگ الهی عبادت است، و به حکم عقل، عالمانی که درس دین را با علم و عمل آموختند، شأنی همچون پدر دارند. شاید بتوان گام کوچک مطبوعاتی را که به عنوان بزرگداشت یک عالِم و شناخت سیره و روش علمی و عملی او بر می‌داریم، از مصادیق "نظر به عالِم" برشمرد؛ از آن روی که در اینجا نیز پژوهشگران توشه‌ای از خوانِ هدایت او بر می‌گیرند و جرعه‌نوشان زلال ایمان را سیراب می‌کنند. این‌گونه تکریمهای مکتوب، نوعی شکر نعمت وجود عالم است و میوه‌چینی از درخت پربار و بر او.

۵. یکصدسال پیش (۱۷ رجب ۱۳۳۳) در خانهٔ عالمی پاک، مرحوم شیخ محمّد نمازی، در شاهرود، فرزندی دیده به جهان گشود که او را علی نامیدند، و تقدیر چنین بود که هفتاد و دو سال در پهنهٔ خاک، بماند و مشعل هدایت خاندان نور علیهم‌السلام را به دست گیرد و به همگان راه نماید. مرحوم آیت الله نمازی شاهرودی پس از گذراندن مراحل فقاهت و استنباط احکام، به ترویج حدیث اهل‌بیت علیهم‌السلام روی

[Downloaded from mail.safinahmagazine.ir on 2026-11-20]
[DOR: 20.1001.1.17350689.1391.9.34.2.9]

آورد، علم را با ایمان و اخلاص وعمل در آمیخت، و علاوه بر نگارش سه موسوعهٔ جاودانه در حیطهٔ رجال و حدیث و فقه، آثاری دیگر ـ کم‌برگ و پربار ـ نگاشت، و برای آیندگان به یادگار گذاشت، علاوه بر اینها به تربیت فرزندان و شاگردانی همّت نمود که در اقصی و اکناف کشور و جهان، با بهره از درس استاد همچنان راه او را ادامه می دهند.

۶. فصلنامهٔ سفینه بر آن شد تا در این مناسبت، صفحاتی چند را به دور از اغراق و مبالغه‌ها به تجلیل و تحلیل توأمان از این بزرگ‌مرد اختصاص دهد. شیوه‌ای که تاکنون در برخورد با شخصیّتهای دیگر پی گرفته‌ایم و صفحات پیشین سفینه بر آن گواه است. این شمارهٔ ویژه، با کمک و اهتمام پژوهشگرانی چند سامان یافت، به ویژه فرزندان دانشور مرحوم آیت الله نمازی ـ جناب حاج محمّد و جناب حجّت الاسلام شیخ حسن نمازی ـ و محقّقانی که به دعوت ما پاسخ مثبت دادند. اجر تمامی آنان با حجّتهای معصوم الهی علیهم‌السلام باد، که در شناساندن چهره‌ای کمتر شناخته شده گامی برداشتند و ابوابی جدید بر روی سالکان طریق معرفت گشودند.

۷. این شمارهٔ سفینه، حلقه‌ای است از زنجیرهٔ گرامی داشت بزرگان وادی علوم قرآن و حدیث، که جان در راه آرمان نهادند و جاودانه شدند. ناگفته پیداست که بدون یاری دلسوختگان، این راه به فرجام نمی‌رسد، و این بار بر زمین می‌ماند. ومسئولیّت، هم‌چنان بر دوش ما سنگینی می‌کند، که: چرا کفران نعمت؟ و این پرسش ـ که فردا با آن مواجه می شویم ـ بی پاسخ می‌ماند که: چرا گوهر اصل را نشناساندید تا رهنوردانِ خام، به شبه معرفتهای دروغین روی آوردند؟ و چه عذری در این فتور و سستی دارید، که مشعلداران راه انتظار امام موعود را به نسلهای بعد معرّفی نکردید؟ در این فرصت، دست به دعا برمی داریم واز سویدای درون، خدای بزرگ را می خوانیم که: **«ربَّنا لا تؤاخذنا إن نسینا اَو أخطأنا»**

آمین یا ربَّ العالَمین.

[Downloaded from mail.safinahmagazine.ir on 2026-11-20]

[DOR: 20.1001.1.17350689.1391.9.34.2.9]